

پژوهشنامه عرفان

دوفصلنامه علمی، سال سیزدهم،

شماره بیست و پنجم،

پاییز و زمستان ۱۴۰۰،

صفحات ۱۷۵-۱۵۱

رمز عرفانی شانه در شعر فارسی

فربیا عظیم‌زاده جوادی* / حیدر قلی‌زاده**

چکیده: عنصر رمز در ادب فارسی مخصوصاً در ادبیات منظوم عرفانی کاربرد فراوان دارد. درواقع رمز، حامل پیامی انتزاعی و روحانی است که در بستر کلمات رایج پنهان است. رمز، اندیشه مجرد عرفانی را عینیت می‌بخشد و دریافت‌های شهودی عارف را از دنیای اسرارآمیز عشق، در دایره الفاظ معمول می‌گنجاند. بنابراین نیاز به تأویل و تفسیر دارد. در حوزه عرفان، معشوق حقیقی همواره با ویژگی‌های معشوق مجازی همچون زلف و خط و خال به تصویر کشیده شده است. در این زنجیره معنایی، شانه هم یار ناگسستنی زلف محسوب می‌شود و دارای معنای رمزی است. شانه ازیک‌سو رمز خود عاشق و دل‌اوست. یعنی رمز عاشقی که سالک زلف خم در خم یار است و در این راه تمام بلاها را به‌جان می‌خرد تا مشکلات طریقت را هموار سازد و به سرمنزله مقصود راه یابد. ازسوی دیگر رمز هدایت و رحمت الهی است. یعنی معشوق است که شانه را وسیله هدایت دل‌های عاشقان قرار می‌دهد و با شانه کشیدن بر زلف به دلبری و جلوه‌گری خویش می‌افزاید و گره از کار دل‌های عاشق گرفتار در پیچ و خم زلفش برمی‌گشاید. با رمزگشایی از شانه در شعر فارسی و کارکرد دوگانه آن در معنای رمزی و نسبتش با زلف هستی می‌توان پاره‌ای از مبهمات ادبی و عرفانی را گره‌گشایی کرد.

کلیدواژه‌ها: شانه، معشوق، عاشق، زلف، دل

*دانش‌آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید مدنی آذربایجان (نویسنده مسئول)

e-mail: azimzadeh_fariba@yahoo.com

**دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید مدنی آذربایجان e-mail: qolizaadeh@gmail.com

مقاله علمی پژوهشی است. دریافت مقاله: ۱۳۹۸/۱۰/۱۸؛ پذیرش مقاله: ۱۳۹۹/۹/۱۳

مقدمه:

رمز عرفانی حاصل تصویرسازی و همانندسازی ناخودآگاه ذهن عارف و پیوند محسوس آن با عالم معناست و این جاست که رمزگشایی و تأویل و تفسیر برای روشن کردن و تبیین اندیشه‌های متعالی روح عارف ضروری می‌نماید. چنان‌که ادواردو معتقد است: «در نمادپردازی هر چیزی از خود جای پا یا نشانه‌ای می‌گذارد که راه را برای پژوهش و تأویل و تفسیرها باز می‌گذارد» (خوان ادواردو، ۱۳۸۹: ۶۸). بنابراین تعبیر و تفسیر رمز و نماد به‌ویژه در حوزه عرفان با آشکار کردن معانی پنهان درون واژه، افق دید عارف را در چارچوب دنیای محسوس، ملموس می‌سازد و دنیای ناپیدا کرانه‌ای از مفاهیم انتزاعی و ناشناخته را به‌روی مخاطب می‌گشاید.

به عبارتی دیگر رمز، به کار بردن کلمات محسوس برای بیان معنای معقول است. براین اساس هر چیزی در طبیعت می‌تواند رمزی در بیان عرفانی تلقی شود. چنان‌که رنه گنون گفته است: *کلّ طبیعت یک رمز است. یعنی محتوای حقیقی آن تنها زمانی آشکار می‌شود که به‌منزله نشان‌گری تلقی شود که می‌تواند ما را از حقایق فوق طبیعی آگاه سازد* (پورنامداریان، ۱۳۹۱: ۱۶-۱۵).

متصوّفه رمز را معنی باطنی دانسته‌اند که تحت کلام ظاهری پنهان است و فقط اهل آن یاری دسترسی به آن را دارند (روزبهان بقلی، بی‌تا: ۵۶۱).

گریز از تنگنای زبان، کاربرد کلمات در قالب رمز را ضروری می‌سازد تا واسطه بیان حقایق شوند. از طرفی گاه خود بیان رمزی هم ساده نیست و نیاز به تأویل و تفسیر دارد. چنان‌که گفته‌اند رمز بنا به طبیعتش اساساً مبهم و چندپهلوست (سیدحسینی، ۱۳۸۷، ج ۲: ۵۳۸). بنابراین ضرورت بازگشایی رمزها برای تبیین بینش عرفانی، ضرورتی انکارناپذیر است. درواقع می‌توان گفت رمز «یک دالّ تهی است که تصمیم [یا فهم] خواننده آن را بدل به یک دالّ پر نشانه می‌کند. یعنی معانی متعدّد و بالقوه رمز، با تأویل خواننده فعلیت پیدا می‌کند» (پورنامداریان، ۱۳۵۵: ۱۰۵).

در شعر عارفانه فارسی هم، معشوق و جلوه‌های معشوقانه به‌ناچار با رمزهایی از معشوق زمینی بیان می‌شود. از آن‌جاکه لازمه ادراک معانی معقول، تجرید از قیود بشری و قدم نهادن در وادی کشف و شهود است، تنها راه شرح و بسط آن تمسّک به بیان رمزی و تأویلی است. زلف از پرکاربردترین اصطلاحات عارفانه و عاشقانه در شعر فارسی است که علاوه بر معنای حقیقی و

ظاهری کلمه، کاربرد معنای رمزی در عرفان را به خود اختصاص داده است. از جمله صاحب کتاب *قواعد العرفا* در بیان معنای رمزی زلف می گوید:

زلف غیب هویت حق را گویند و زلف اشاره به تجلی جلالی است در صورت مجالی
جسمانی. و بعضی زلف را به کثرت تشبیه کرده اند جهت آنکه پرده دار روی
وحدت اند. اگر پرده کثرت را از میان بردارند، عین وحدت نمایان شود (ترینی، ۱۳۷۴: ۱۱۵).

وقتی زلف، عمیق ترین معانی عالم شهود را به خود اختصاص داده است، ممکن نیست شانه که ارتباط تنگاتنگی با زلف دارد و یار دیرین زلف محبوب است، از معنایی رمزی_عرفانی برخوردار نباشد. درازی زلف، بی انتهای و وسعت کثرات و تعینات را نشان می دهد:

زلف اشاره دارد به وجود اعتباری سلسله موجودات اعتباری در جهان تعینات یا همان
ماسوی الله چنان که زلف افشاندۀ شده بر رخ زیبارویان، وجودی اعتباری است که
سبب تمایز و تفرقه جهان زلف با آفتاب رخ می شود (قلی زاده، ۱۳۸۳: ۱۵۹).

شایان ذکر است شانه به عنوان وسیله ای که در عالم تعینات راه پیدا می کند و سعی در گشودن
گره هستی دارد و در نهایت ممیز جهان زلف با آفتاب رخ محسوب می شود، در حوزه عرفان قابل
مطالعه است.

شانه همراه ناگسستگی زلف محسوب می شود. در واقع می توان گفت تصوّر شانه صرف نظر از
رابطه اش با زلف و آئینه و ظلمت و نور ممکن نیست. بنابراین استفاده از نقش مایه های رمزی و
نمادین برای به تصویر کشیدن تجارب عرفانی امری گریزناپذیر است. چنان که رولان بارت گفته
است «زبان هم بیان است هم کتمان» (بارت، ۱۳۶۸: ۱۳). تمام معانی قابلیت بیان مستقیم با زبان را
ندارند. مفاهیم انتزاعی برای روشن شدن به زبانی غیر از زبان معمول نیاز دارند. زبانی که قدرت
تأویل داشته باشد. و منظور از این زبان همان زبان یا بیان رمزی است. زبانی که بتواند سطح دریافت
و فهم عارف را از عالم عشق و معنا و شهود و حقیقت به افق دید مخاطب عادی نزدیک کند.
از آن جا که کلمات عادی، ظرفیت حمل معانی و تجارب انتزاعی را در خود ندارند، زبان رمز زبانی
ناگزیر برای بیان حقایقی از این جنس است.

با توجه به اینکه تاکنون هیچ مقاله، تحقیق و پژوهشی در مورد شانه و معنای رمزی و عرفانی آن انجام نگرفته است، می‌توان شانه را در معنای عرفانی آن که با کارکردی دوگانه جلوه‌گر می‌شود، رمزگشایی نمود. بدین ترتیب در بیان عرفانی، شانه یا رمز عارف و عاشق بوده و صفات عاشق را دربردارد و یا ابزاری در دست معشوق به منظور تجلی افعالی و صفاتی اوست.

۱. رمز عرفانی شانه در ارتباط با عاشق

۱-۱. رمز وحدت وجود

مسئله وجود از مهم‌ترین مسائل مابعدالطبیعه است. براساس نظریه وحدت وجود که بنیان تعالیم عرفانی محسوب می‌شود، تمام هستی مظاهر گوناگون حقیقت واحد است. حقیقت واحد همان وجود حقیقی معشوق ازلی است. می‌توان گفت کارکردی دوگانه با عنوان خالق و مخلوق وجود ندارد بلکه تمام عالم هستی و کائنات از وجودی مطلق صادر شده است. درواقع، وحدت وجود مایه جمع شدن تضادها و توحید امور ظاهراً متضاد در رنگ‌های مختلف وجودی است (نصر، ۱۳۸۲: ۱۱۱).

وحدت وجود اصل واحدی است که در صور ممکنات تکثیر شده است.

همچنین این عالم جمله خیال و نمایش است اما خیال و نمایش را بر حقیقتی دلالت است و آن حقیقت وجود خدای است تعالی و تقدس پس از این خیال و نمایش عبور می‌باید کرد تا از آن حقیقت باخبر شوند (نسفی، ۱۳۹۰: ۳۹۹).

بنابراین خداوند عین وحدت و از جمیع حدود و قیود متعالی و مبراست. از این حقیقت واحد که در عین استغنا از کثرات، در قالب همان کثرات محسوس گشته است به وحدت وجود تعبیر می‌شود. شانه در شعر فارسی با در نظر گرفتن شکل ظاهری آن، به صورت رمز عرفانی تأویل و تفسیر شده است. «نخستین بار در یک تجربه عمیق روحی، رابطه میان یک معنی و یک صورت کشف می‌شود و این رابطه است که رمز ایجاد می‌کند» (فولادی، ۱۳۸۷: ۴۲۸). بر این اساس شانه و شکل ظاهری آن، تداعی‌کننده یک حالت روحانی و شهودی است. دندانه‌های فراوان در یک شانه که همه در کنار هم و در یک کارکرد واحد با هم آشتی دارند، رمز عارفان و عاشقان در مقام اتحاد وجودی با حقیقت مطلق تلقی می‌شود. شاه نعمت‌الله ولی، شانه را رمز حقیقت مطلق می‌داند که داشتن صد دندانه هم خدشهای به هویت واحد آن وارد نمی‌کند. وی می‌گوید:

خرمنی گندم نگر در دانه‌ای قرب صد دندانه در یک شانه‌ای

گرچه دندانه بسی باشد بین یک حقیقت عین هر دندانه‌ای

(شاه نعمت‌الله، ۱۳۸۲: غزل ۱۴۴۳)

شاعر در بیت زیر نیز نظیر این مفهوم را تکرار کرده است. وی حقیقت واحدی را هویت شانه هزاردندانه می‌داند:

شانه را گر هزار دندان است یک حقیقت هویت آن است

(شاه نعمت‌الله، ۱۳۸۲: ۶۸۳)

۱-۲. شانه، رمز خاموشی عارف

خاموشی در عرفان، مرحله‌ای است که در آن عاشق به جایی می‌رسد که تسلیم محض پروردگار متعال است و همانند مرده‌ای است در دست غسل. خاموشی را از آداب سلوک دانسته‌اند (سجادی، ۱۳۹۳: ۳۳۸). لازمه سیر و سلوک به کمال مطلق، تلاش برای ویران کردن خود، از بین بردن حجاب خودی و هموار کردن راه رسیدن به معشوق برتر است. حذف حجاب‌ها، منیات و رهایی از کشمکش‌های نفس اماره بدون رسیدن به مقام نفس مطمئنه یا همان نقطه خاموشی امکان‌پذیر نیست. زیرا فقط در آرامش مطلق و بریدن از ماسوی‌الله است که نفس و روح قابلیت دریافت فیض الهی را پیدا می‌کند. این آرامش، همان نقطه خاموشی، تسلیم و بی‌نقشی است. نسفی هم صمت را چهارمین شرط از شرایط سلوک دانسته است (نسفی، ۱۳۹۰: ۱۴۴).

بنابراین سالکی که دغدغه‌های نفسانی را از خود دور نکرده باشد و سیر در صراط مستقیم را پیش نگرفته باشد، هرگز مستعد رسیدن به چنین مقامی نخواهد بود. هر نوع اعوجاج از صراط مستقیم و تمایل به طرفین، چه از نوع فریب‌های نفس اماره و چه از نوع تلقین‌های نفس لواحه باشد، سالک را از سیر حقیقی و مستقیم به‌سوی کمال مطلق بازخواهد داشت. براین اساس، نفی هر نوع تعلّق و تعین و حضور مطلق در نقطه خاموشی، شرط ضروری برای درک حضور شاهد غیبی و نیل به مقام الاّ الله است. هر نوع تقللاً و خودآگاهی در اتصال نفی می‌شود

تسلیم در معنای انصاف و خاموشی (صمت) شرط نخستین و اساسی برای ریزش کلام

الهی و جذب رحمانیت اوست. تا زمانی که ذهن بی‌دغدغه و خالی و خاموش نگردد،

منزل رحمانیت الهی نخواهد شد (قلی‌زاده، ۱۳۹۱: ۱۳۵).

این خاموشی عین و اصل نطق و گویایی است. چنان که عارف بزرگ محمدبن عبدالجبار النفری در کتاب *مواقف* خود از صمت یا خاموشی با تعبیر مختلف سخن می گوید و از قول خداوند نقل می کند که «یا عَبْدٍ لَا تَنْطِقُ فَمَنْ وَصَلَ إِلَيَّ لَا يَنْطِقُ» (نفری، ۱۹۹۷: ۱۷۶). مضمون خاموشی در شعر فارسی به فراوانی نمود دارد. سنایی هم در مورد مقام خاموشی در عین گویایی گفته است:

اگر گویا و پیدایی یکی خاموش پنهان شو خوشا خاموش گویا و خوشا پیدای پنهانی
(سنایی، ۱۳۸۸: ۳۲۲)

شانه که در شعر فارسی رمز سالک عاشق است، به دلیل حضور در مقام خاموشی است که پیچ و تاب زلف محبوب را طی می کند و گردنه های دشوار سلوک را درمی نوردد. درواقع مقام خاموشی است که به شانه عاشق توان سیر و غور در زلف محبوب را می دهد. در معنای رمزی آن، سالک با قرار گرفتن در مقام خاموشی است که می تواند به کندوکاو زلف هستی پردازد و قابلیت طی طریقت عرفانی را داشته باشد. شانه هم گویای خاموشی است که در عین داشتن صد زبان، مهر سکوت بر لب دارد. صائب با در نظر گرفتن این مضمون می گوید:

چون زبان شانه از فیض خموشی اهل دل در رگ و در ریشه زلف چلیپا می روند
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۳: غزل ۲۶۰۳)

در بیت زیر هم شاعر اذعان می دارد که دلیل محرم شدن شانه به حریم زلف یار، خاموشی آن است:

حریم زلف را از محرمان خاص می گردی اگر خاموش با چندین زبان چون شانه خواهی شد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۳: غزل ۳۰۸۶)

شانه در مفهوم رمزی سالک عاشق، با رسیدن به مقام خاموشی است که جسارت و لیاقت محرمیت زلف یار را پیدا می کند. صائب گوید:

تا در حریم زلف توانی نخوانده رفت با ده زبان به کم سخنی همچو شانه باش
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۵: غزل ۵۰۴۸)

۱-۳ رمز حیرت و حسرت عاشق

شانه، عاشق زلف محبوب است و با دیدن ابهت و عظمت آن دچار حیرت می‌شود. در تعریف حیرت گفته‌اند: «حیرت یعنی سرگردانی و در اصطلاح اهل الله امری است که بر قلوب عارفان در موقع تأمل و حضور و تفکر آن‌ها وارد می‌شود و آن‌ها را تأمل و تفکر حجاب می‌گردد» (سجادی، ۱۳۹۳: ۳۳۱).

میبدی حیرت را چنین توصیف می‌کند:

الهی در آتش حیرت درآویختم چون پروانه در چراغ. نه جان رنج تپش دیده نه دل
الم داغ. الهی در سر آب دارم در دل آتش. در باطن ناز دارم در ظاهر خواهش. در
دریایی نشستم که آن را کران نیست. به جان من دردی است که آن را درمان نیست.
دیده من بر چیزی آمد که وصف آن را زبان نیست (میبدی، ۱۳۷۶، ج ۳: ۲۱).

بنابراین مقام حیرت بدیهه‌ای است که بر دل عارف وارد می‌شود و او را متحیر فکرت و معرفت می‌کند. شانه هم رمز سالک عارفی است که هرچه در کنه هستی غوطه می‌خورد، به تحیرش افزوده می‌شود. صائب می‌گوید:

بعد ایامی که آمد دامن زلفش به دست پنجه من خشک از حیرت چو دست شانه ماند
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۳، غزل ۲۴۶۸)

بیدل هم معترف است که مژگانش شانه زلف تحیر است. وی می‌گوید:

رخصت نظاره‌ای گر می‌دهد جانان مرا شانه زلف تحیر می‌شود مژگان مرا
(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۱: ۴۱۲)

انگشت به دندان بودن هم نشان تحیر و هم نشان تحسّر است. امیر خسرو شانه را متحیر و متحسّر زلف پریشان یار می‌داند و می‌گوید:

یکی امروز سر زلف پریشان بگذار شانه تا کی بود انگشت به دندان بگذار
(امیر خسرو، ۱۳۸۰، غزل ۱۰۴۹)

۱-۴ رمز رقیب عاشق

غیرت یکی از مشهورترین اصطلاحات عرفانی است که در متون عرفانی و در میان عارفان شهرت دارد. به‌طوری‌که خواجه عبدالله انصاری میدان پنجاه و هشتم از صد میدان خود را به غیرت اختصاص داده است. غیرت را کراهیت مشارکت با غیر دانسته‌اند (قشیری، ۱۳۸۵: ۴۱۸). این بدین

معنی است که عاشق به هیچ وجه وجود شریک و رقیب برای معشوق خود را بر نمی‌تابد. پس غیرت با عشق است که به ظهور می‌رسد. چنان که خواجه عبدالله انصاری می‌گوید: «محبّت با غیرت هم‌عنان است. آنجا که آتش محبّت آمد، سموم باد غیرت بخاست» (خواجه عبدالله انصاری، ۱۳۵۲: ۱۲۹). وقتی عشق پا به عرصه می‌گذارد، سموم سوزان غیرت مستعد می‌شود تا هر نوع همراهی و مشارکت غیر را بسوزاند. به عبارتی دیگر، عاشق به نوعی حسّ تملّک نسبت به محبوب دارد و در این محبّت و تملّک، غیر و غیرت نمی‌پذیرد. عزالدین کاشانی در تعریف غیرت می‌گوید: «از جمله لوازم محبّت حال غیرت است. هیچ محبّ نبود الا که غیور باشد و مراد از غیرت حمیت محبّ است به طلب قطع تعلّق محبوب از غیر» (کاشانی، ۱۳۸۷: ۲۸۸).

در شعر فارسی هم هر کجا صحبت از معشوق است، پای غیرت در میان است. شانه به عنوان وسیله‌ای که موی محبوب را می‌آراید در نگرش غیورانه عاشق، شریک و رقیب محسوب می‌شود. براین اساس، عاشق تحمّل دیدن نزدیکی شانه به زلف محبوب را ندارد. سلمان ساوجی از دست‌درازی شانه به زلف یار خشمگین شده و می‌گوید:

در طیره‌ام از باد که آمد سویت وز شانه که دست می‌برد در مویت
(ساوجی، ۱۳۸۹: ۵۳۸)

امیر خسرو غیرت خود را از نزدیکی شانه به زلف محبوب آشکارا بیان می‌کند:

ز آینه مردم تا چرا گیرد خیال را به بر بهر چه در زلفت رود در غیرتم از شانه هم
(امیر خسرو، ۱۳۸۰، غزل ۱۳۱۹)

شاعر آنچنان از رفتن شانه در زلف محبوب در سوز و گداز است که حتّی دست شانه‌ساز را هم نفرین می‌کند:

شانه چرا به مو رسدت وه که ارّه باد بر فرق آن که بهر تو این شانه ساخته
(امیر خسرو، ۱۳۸۰، غزل ۱۷۴۷)

دل مجد همگر از رشک دسترسی شانه به زلف یار، صد شاخ می‌شود:

چون شانه شود دلم به صد شاخ ز رشک گر شانه زند دست به شاخ مویت
(همگر، ۱۳۷۵: ۶۹۵)

صائب با شدّت غیرتی که از رفتن شانه در زلف یار دارد، مجنون و دیوانه شده، می‌گوید:

بیش از این تاب ندارم به جنون خواهم زد شانه تا چند در آن زلف سراسر گردد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غزل ۳۲۶۳)

حزین از رشک و غیرت محرم بودن شانه به زلف محبوب که به نوعی رقیب شاعر عاشق است،
دچار سوز و گداز شده؛ می گوید:

زَنار بندگی به میان پیش زلف تو باید ز رشک محرمی شانه سوختن
(حزین، ۱۳۷۸، غزل ۷۴۷)

شاعر در بیت زیر با دیدن عبور شانه از زلف یار، چنان گرفتار رشک و غیرت می شود که فریاد
جانسوزش زمانه را به هم می زند:

فریاد من از زمانه بگذشت بر زلف نگار شانه بگذشت
(نشاط اصفهانی، ۱۳۶۲: ۳۱۱)

بیدل هم شانه محبوب را رقیب عشقی عاشق می داند که و تحمل غور شانه در زلف محبوب را
ندارد. وی گوید:

ز یاد شانه بر زلف دلاویز تو می لرزم رگ جان اسیران چند با نشتر کند بازی
(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۲: ۸۵۳)

رگ های جان محتشم از شانه ای که در زلف محبوب رفته در تاب است:
چون شانه بر کاکل زدی رگ های جان محتشم صد تاب خورد از دست تو صد نیش تر از شانه
محتشم کاشانی، ۱۳۸۹: ۴۵۶

در بیت زیر نیز شاعر از فرط رشک و غیرت، شانه را می شکند تا نتواند به زلف محبوب
دست درازی نماید. وی می گوید:

سر شانه را شکستم به بهانه تطاول که به حلقه حلقه زلفت نکند درازدستی
(فروغی، ۱۳۷۶، غزل ۴۵۸)

۵-۱. رمز عاشق در گرگشایی از زلف یار

زلف را در تعبیر مختلف عرفانی، طرق و منازل سلوک دانسته اند که گره گره و پیچ در پیچ است.
غزالی از زلف به سلسله اشکال تعبیر می کند که عقل را یارای گشودن آن نیست.

از این زلف سلسله اشکال فهم کنند که کسی که خواهد که به تصرف عقل به وی یا سر یکی موی از عجایب حضرت الوهیت بشناسد یک پیچ که در وی افتد همه شماره‌ها غلط شود و همه عقل‌ها مدهوش گردد (غزالی، ۱۳۹۰، ج ۱: ۴۸۴).

بنابراین در راه گشودن گره زلف هستی، عاشق صادقی لازم است که تمامی همّت خود را مصروف این مهم سازد. شانه با کارکردی عرفانی و رمزی در نقش سالک عاشق، سعی دارد با وارد شدن در چین و شکن زلف که مرتبه کثرت و تقید و تفرقه است، مبهمات تعینات را بگشاید و با پشت سر نهادن گردنه‌های پیچ در پیچ زلف، پرده از رخسار نورانی وحدت حقیقی کنار زند. شانه در تعامل با زلف با صفات و ویژگی‌هایی تصویر شده است که به آن‌ها اشاره می‌شود.

شانه، رمز عاشق و دل او محسوب می‌شود. عاشقی که تقلاً می‌کند به هر طریق ممکن در زلف یار راه باز کند و با کنار زدن زلف کثرات، به نور وحدت و جمال حقیقی معشوق بیوندد. ولی هر مدّعی عشق را یارای نفوذ و سیر در کنه هستی و رسیدن به سرمزل حقیقت نیست. این مضمون به انحای مختلف در شعر شاعران خودنمایی می‌کند. صائب معتقد است جایی که حتی پای باد تیزرو از پیچ و تاب زلف یار به هم می‌پیچد، شانه نمی‌تواند از گره و پیچ زلف یار عبور کند:

پای باد از پیچ و تاب راه می‌پیچد به هم چون تواند شانه از زلفش به آسانی گذشت
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۲، غزل ۱۳۶۱)

از طرفی عالم کثرات و تعینات که از آن تعبیر به زلف می‌شود، چنان پیچ در پیچ و دشواریاب است که شانه با وجود داشتن صد پا هم نمی‌تواند از زلف یار بیرون بیاید و آن را هموار کند. صائب گوید:

نرفت شانه به صد پا ز زلف یار برون تو چون به این ره دور و دراز خواهی رفت
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۲، غزل ۱۸۳۹)

شاعر از راه پر پیچ و خم طریقت با عنوان قفل و سواس یاد می‌کند و شانه را با وجود داشتن صد دست از گشودن آن عاجز می‌یابد:

شانه با صد دست از بست و شادش درهم است قفل و سواسی که می‌گویند زلف پر خم است
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶: ۳۴۵۴)

در بیت زیر نیز شاعر معتقد است که زلف گره‌گیر محبوب دست شانه را می‌پیچد و ناتوان می‌کند:

اگرچه شانه پیچیدست زلف خوبرویان را سر زلف گره گیر تو دست شانه می پیچد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۳، غزل ۲۸۱۶)

گاهی شانه در انبوهی و درازی زلف یا همان عالم کثرات و در پیچ و تاب مشکلات طریقت می شکند و نمی تواند به سرمنزل مقصود نایل شود. مولانا می گوید:

بشکند آن روی دل ماه را بشکند آن زلف دو صد شانه را
(مولوی، ۱۳۶۳، ج ۱، غزل ۲۵۹)

صائب هم معتقد است که گره زلف یار نه تنها به سادگی گشودنی نیست، بلکه دندانه های شانه را هم می شکند:

ناخن نماند در سر انگشت شانه را در زلف و کاکل تو همان جا به جا گره
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶، غزل ۶۶۴۴)

بنابراین زلف گره گیر معشوق، شانه را بی دندانه می کند. صائب می گوید:

شانه را زلف گره گیر تو بی دندانه ساخت باد را سردرگم و مشاطه را دیوانه ساخت
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶: ۳۶۵۳)

بیدل، با مفهومی مشابه، عجز شانه را در گره گشایی از زلف محبوب این گونه توصیف می کند:
عقدۀ دل را ز زلفش باز کردن مشکل است بیدل اینجا ناخن از انگشت های شانه ریخت
(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۱: ۷۴۹)

گاهی دست شانه با دیدن هولناکی مسیر پر تب و تاب زلف طریقت و دشواری و دیریابی آن، دچار لرزش می شود و از ادامه راه عاجز می ماند. شانه رمز سالکی است که ترس از شباهت و عدم توکل مطلق به ذات حق، او را دچار هول و هراس می کند و لرزه بر اندام وی چیره می شود. درواقع، غنای معشوق و عظمت طریقت عشق، شانه و در معنای رمزی آن عاشق را ناکام و لرزان می نماید. صائب، لرزش دست شانه را در مقابل ابهت زلف پریچ و خم یار، بیشتر از لرزش پنجه خورشید در گیسوی شب قلمداد می کند و می گوید:

گرچه لرزد پنجه خورشید در گیسوی شب در گشاد زلف دست شانه لرزد بیشتر
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۵، غزل ۴۶۰۸)

با وجود اینکه عاشق از مشکلات سلوک باخبر است، ته‌مانده‌امیدی او را به ادامه مسیر رهنمون می‌سازد. شانه هم در مقام رونده عاشق، با وجود آگاهی از پیچ و تاب فراوان زلف، همچنان امید بر گره‌گشایی از زلف محبوب دارد. اهلی شیرازی گوید:

شانه گفت از زلف او تابی گشادن مشکل است حالیا حرف امیدی بر زبان شانه رفت
(اهلی شیرازی، ۱۳۴۴، غزل ۲۲۱)

۶-۱. رمز زبان عاشق

شاعران گاهی از ناتوانی شانه در باز کردن زلف پر پیچ و خم معشوق و گره‌گشایی از راز هستی به گرفتن زبان شانه در زلف تعبیر کرده‌اند. صائب می‌گوید:

چه مشکل خوان خطی دارد سر زلف پریشانش که در هر حرف او صد جا زبان شانه می‌گیرد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶: ۳۵۰۴)

صائب معتقد است که زبان شانه از توصیف زلف محبوب به هم می‌پیچد و ناتوان است:

زبان شانه ز وصفش به یکدگر پیچد کجا بهشت چو آن زلف سنبلی دارد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غ ۳۷۴۹)

چون شانه ناتوان از راه‌یابی در زلف محبوب است، حکایت وی از زلف هم شکسته بسته است. شاعر می‌گوید:

شانه شکسته بسته از زلف حکایت می‌کند آینه را بردار تا روشن بگوید روبرو
(ساوجی، ۱۳۸۹، غزل ۳۳۲)

از طرفی عشوه و ناز معشوق هم راه شانه را می‌بندد. رفعت سمنانی می‌گوید:

به ترک چشم بگو راه شانه میند کسی چون ناز تو ای شوخ راه شانه نیست
(رفعت سمنانی، بی‌تا: ۲۱)

۷-۱. رمز چندزبانی عاشق در تلقین کفر

شانه گاه رمز عاشقی است که گرفتاران زلف یار را به کفر دعوت می‌کند. زیرا ایمان حقیقی در کفر مستتر است. همان‌گونه که جمال نورانی و زیبای محبوب در پشت پرده سیاه زلف پنهان است و بدون چنگ زدن در زلف، امکان راه‌یابی به رخ محبوب وجود ندارد، رسیدن به ایمان حقیقی هم در گرو ملبس شدن به کسوت کفر است. عین‌القضات می‌گوید: «ای عزیز اگر بدین مقام رسی، کافری را به جان بخری که خط و خال دیدن معشوق جز کفر و زُئار دیگر چه فایده دهد؟ باش تا

رسی و بینی» (عین‌القضات، ۱۳۹۳: ۱۱۷). بنابراین، کفر درجه‌ای برتر از تصوّر و ادراک عادی است. شانه هم به سراغ زنجیریان کفر زلف می‌رود و ایمان باختن را به آن‌ها تلقین و توصیه می‌کند. زیرا عشق حقیقی فقط با ایمان باختن و به رسوایی رسیدن و به جان خریدن کفر امکان‌پذیر است. صائب گوید:

می‌کند زنجیریان حلقه زلف تو را شانه با چندین زبان تلقین ایمان باختن
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶، غزل ۶۰۱۳)

۸-۱. رمزی برای زخم دل عاشق

شانه در شعر فارسی با صفت زخم‌خوری توصیف شده است. درواقع شانه رمز عاشق پاک‌بازی است که در راه هموار کردن طریقت دشوار سلوک برای رسیدن به محبوب هر زخمی را به‌جان می‌خرد و دست از تلاش برنمی‌دارد. صائب می‌گوید:

به دو صد زخم نییچد سر تسلیم از تیغ که به آن زلف سیه شانه رساند خود را
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۱، غزل ۵۰)

شاعر معتقد است که لازمه دسترسی به زلف محبوب، با تحمل کردن زخم‌های فراوان همانند شانه امکان‌پذیر است:

چون شانه رسیدیم به صد زخم نمایان تا دست در آن طره طرار فکندیم
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۵، غزل ۵۹۴۵)

صائب معتقد است که زخم‌های فراوان شانه به‌خاطر دست‌درازی او به زلف محبوب است. او می‌گوید:

هرکه چون شانه کند دست‌درازی با زلف تخته مشق دو صد زخم نمایان گردد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غزل ۳۳۶۹)

شاعر در بیت دیگری تنها دل صد چاک چون شانه را که تاب تحمل زخم‌های فراوان دارد، لایق زلف پریشان‌یار می‌داند و می‌گوید:

سر زلف پریشان را دلی چون شانه می‌باید که بر سر جا تواند داد صد زخم نمایان را
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۱، غزل ۴۰۳)

بیدل هم با اشاره به ناسوری زخم شانه چنین گفته است:

دل خسته آن‌گاه سودای زلفت بنالم به ناسوری زخم شانه
(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۲: ۷۶۰)

۹-۱. رمزی برای دل خونین عاشق

رنگین یا خونین برآمدن شانه از زلف معشوق از موتیف‌های رایج شعر فارسی است. وقتی شانه در زلف یار که مجمع دل‌های خونین عاشقان است سراسر می‌گردد، خونین و رنگین دست می‌شود. درواقع خونین برآمدن شانه از زلف محبوب را هم می‌توان به دلیل چنگ زدن دندان‌های شانه در دل‌های عاشق اسیر زلف یار و هم به دلیل زخم‌هایی دانست که شانه عاشق برای گره‌گشایی از زلف معشوق و در معنای رمزی آن برای هموار کردن طریقت سلوک به‌جان می‌خرد. صائب می‌گوید:

تا گشاید عقده‌ای از زلف آن مشکین غزال خون ز چشم شانه شمشاد می‌آید برون
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶، غزل ۶۱۶۲)

در بیت زیر نیز شاعر ضمن اشاره به دشواری‌های سلوک و گره در گره بودن زلف مسلسل محبوب، شمشاد (شانه) را خونین دست تصویر می‌کند و می‌گوید:

زلف مسلسل تو ز بسیاری گره شمشاد را ز چنگ کند جوی خون روان
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۶، غزل ۶۳۸۳)

در بیت زیر نیز شاعر شانه را از خون دل خود مانند سرپنجه مرجان رنگین و خونین به تصویر کشیده می‌گوید:

از خون دلم شانه چو سرپنجه مرجان رنگین شد و از زلف پریشان تو گل کرد
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غزل ۴۳۷۲)

۱۰-۱. رمز موی شکافی عاشق

شانه رمز عاشق دل‌باخته‌ای است که سعی دارد با موشکافی، رموز زلف محبوب را بگشاید. وقتی شانه رمز تلقی می‌شود، درصد موی شکافی برای رفع حجاب تعینات، حل کردن عقده جهان هستی، فلسفه وجود یا عالم کثرات است. سلمان ساوجی با اشاره به موی شکافی شانه می‌گوید:

زان شانه بر سر آمد کو موی می‌شکافد در حل و عقد زلفت کان نکته‌ای است مشکل
(ساوجی، ۱۳۸۹: ۱۳۰)

صائب با در نظر داشتن همین مضمون معتقد است اگر همت و دقت بدرقه راه سالک شود، او را به کشف رموز هستی و پشت سر نهادن گرده‌های دشوار طریقت نائل خواهد کرد. وی می‌گوید:

موشکافان زود در دل‌ها تصرف می‌کنند شانه در زلف پریشان جای خود وا می‌کند
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۲، غزل ۲۵۴۹)

شاعر در بیت دیگری هم موشکافی زلف محبوب را به شانه حواله می‌کند و می‌گوید:
موشکافی نیست هم‌چون شانه کار دست ما ما به‌بوی خوش از آن زلف معنبر قانیم
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۵، غزل ۵۴۸۷)

۱۱-۱. رمز تازه شدن ایمان عاشق

شانه که رمز عاشق صادق است، در مواجهه با گرفتاری‌ها و مرارت‌های سیر در زلف پر پیچ و خم یار، نه تنها از ادامه راه منصرف نمی‌گردد، بلکه در هر گرهی ایمانش تازه‌تر گشته و بر یقینش افزوده می‌شود. یعنی کفر زلف محبوب، مایه راه‌یابی و هدایت وی می‌شود. در عرفان، کفر و ایمان دو طرف یک سکه‌اند «اما در راه سالکان و در دین ایشان چه کفر و چه ایمان هردو یکی باشد» (عین‌القضات، ۱۳۹۳: ۲۲۸). صائب گوید:

شانه در هر عقده زلف تو ایمان تازه کرد این قدر پیچیدگی با رشته زَنار نیست
(صائب، ۱۳۸۹، ج ۲، غزل ۱۲۶۳)

مولانا معتقد است که شانه با دیدن زلف محبوب، که درواقع نماد کفر است، ایمان تازه می‌کند و هر دندانه‌اش وسیله ذکر لا اله الا الله می‌شود:

چو شانه زلف تو را دید شد هر انگشتش دلیل و آلت تهلیل همچو سبّابه
(مولوی، ۱۳۶۳، غزل ۲۴۰۹)

۱۲-۱. رمز عاشق دلشکسته محبوب

عشق مهم‌ترین رکن طریقت است و محبوب ازلی به همه موجودات که درواقع صورت ملموس وجود واحدند، عشق می‌ورزد. تمام موجودات نیز عاشق او و در او شناورند: «يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ» (جمعه: ۱). پس این ارتباط عاشقانه یک ارتباط دوسویه است چون وقتی عشق به اوج خود می‌رسد، کسوت عاشق و معشوق کنار می‌رود و فقط عشق است که نمودار

می شود. «اما نهایت عشق آن باشد که فرق نتوان کردن میان ایشان اما چون عاشق منتهی عشق شود و چون عشق شاهد و مشهود یکی شود، شاهد مشهود باشد و مشهود شاهد» (عین القضا، ۱۳۹۳: ۱۱۵). عشق حقیقی هم الفت رحمانی و الهام شوقی دانسته شده و ذات حق را که واجد تمام کمالات است، عاشق و معشوق دانسته اند (سجادی، ۱۳۹۳: ۵۸۳). به عبارتی دیگر وقتی عشق به نهایت می رسد، عاشق و معشوق متحد می شوند. در این حالت است که معشوق هم به عاشق یا به همان اصل عشق التفات دارد. معشوق با التفات رحمانی مایه هدایت عاشق می شود. براساس حدیث قدسی «أنا عند المنكسر القلوبهم»، خداوند در قلب های شکسته است و دلی باید بشکند تا جایگاه حضور رحمان باشد. شکستن دل، شکستن منیات و خواهش های نفسانی و زدودن کبر و خودبینی از صفحه دل است. پس عاشق واقعی، دل شکسته است. وقتی شانه در مقام رمز عاشق صادق نمود می یابد، مضمون عرفانی دلشکسته بودن عاشق، با شانه شکسته به تصویر کشیده می شود. اینجاست که معشوق هم نظر و التفات به شانه شکسته دارد. مولانا گوید:

سلسله زلفی که جان مجنون اوست میل دارد با شکسته شانه ای
(مولوی، ۱۳۶۳، غزل ۲۹۱۸)

امیر خسرو زلف محبوب را دل بسته و عاشق شانه می داند:

آن دل به چه کار آید کان خانه تو نبود وان موی چه بندد دل گر شانه تو نبود
(امیر خسرو، ۱۳۸۰: ۲۴۶)

زلف محبوب هم مفتون شانه است. صائب گوید:

به دست موی شکافان کسی اسیر مباد همیشه زلف ز سودای شانه مفتون است
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۲، غزل ۱۷۳۵)

بیدل معتقد است که زلف هم شیدای شانه است و به ذوق شانه از پشت پرده بیرون می آید:

به ساز عجز ز سر چنگ خلق نیست گریزت چو موز پرده چه لازم به ذوق شانه بر آبی
(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۳: ۸۲۹)

شانه در معنای دوم نسبتی شاعرانه به معشوق پیدا کرده است و این معنا عموماً مرتبط با تجلیات افعالی و صفاتی اوست. در این تعبیر شانه هیچ استقلالی ندارد و این معشوق است که شانه در دست به خودآرایی و جلوه گری مشغول می گردد و بسا رمزی دوسویه برای معشوق و عاشق نیز هست

چنان که عاشق هم چون شانه‌ای تسلیم و فانی در دستان یار قرار گرفته، مایه زینت و زیور زلف نگار می شود.

۲. رمز عرفانی شانه در ارتباط با معشوق

۱-۲. شانه رمزی برای تجلی افعالی و صفاتی معشوق

مبحث تجلی از از مهم ترین مباحث در جهان بینی عرفانی ابن عربی محسوب می شود و درواقع، در عرفان نظری و اشراقی، خلقت جهان حاصل تجلی حق است. براساس حدیث قدسی «كُنْتُ كُنْزاً مُخْفِياً فَأَحْبَبْتُ أَنْ أُعْرَفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لِكَيَّ أُعْرَفَ»، تمامی هستی حاصل جلوه محبوب ازلی است. همچنان که آینه، یار همراه زیارویان است، پروردگار عالم هم که سبیل جمال مطلق است، زیبایی خویش را در آینه هستی به تماشا می نشیند. صاحب مصباح الهدایه در تعریف تجلی می گوید: «مراد از تجلی، انکشاف شمس حقیقت است تعالی و تقدس از غیوم صفات بشری به غیبت آن» (کاشانی، ۱۳۸۷: ۹۲).

بنابراین تجلی به معنای آشکار شدن حقیقت واحد است و موجودات عالم مظهر صفات متکثره ذات حق اند. براساس آیه «كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِی شَأْنٍ» (الرحمن: ۲۹)، پروردگار هر لحظه در حال جلوه و تجلی است و این جلوه به صورت ممکنات ظاهر شده است. «ظاهر بودن ممکنات عبارت است از تجلی حق به صور اعیان و صفات آن ها که به نام وجود اضافی نامیده می شود و گاهی بر آن ظاهر وجود اطلاق می گردد» (کاشانی، ۱۳۷۲: ۶۴).

حال وقتی جمال مطلق در کسوت کثرات متجلی می شود، هر آینه از دیدار ذات لایتناهی خود متلذذ است. ابن عربی از این تجلی محبوب در عالم هستی یا به عبارتی از ظهور اعیان ثابته در عالم محسوسات بهی عنوان فیض مقدس یاد می کند (زرین کوب، ۱۳۸۹: ۱۲۰).

بحث تجلی در عرصه شعر فارسی با بسامد فراوان راه یافته است. یکی از موارد این بازتاب در کارکرد شانه است. شانه در معنای رمزی و عرفانی خود وسیله ای می شود در دست محبوب حقیقی که زلف هستی را با آن بیاراید. درواقع، پروردگار جهان هستی، زیاروی برتر است که با شانه کشیدن بر زلف، به آن جلوه و جلای بیشتری می بخشد و خود هم به نظاره این جلال و زیبایی می نشیند. شمس حقیقت با کشیدن شانه بر زلف هستی، گاه گاهی پرده از رخسار لایزال خود کنار

می‌زند و نور رخسارش مایه هدایت و راه‌یابی دل‌های عاشقان اسیر زلف می‌گردد. بنابراین شانه نماد، رمز و واسطه رحمت و هدایت الهی محسوب می‌شود. فیض کاشانی جلوه طایر حسن معشوق را با آئینه نهادن و شانه کردن زلف بیان کرده و می‌گوید:

پرواز نمود طایر حسن بیرون آمد ز آشیانه
آئینه عشق پیش بنهاد افکند دو زلف و کرد شانه
از عکس رخس در آتش عشق شد کشور حسن بی‌کرانه
(فیض کاشانی، ۱۳۷۱، ج ۳، غزل ۸۶۴)

اهلی شیرازی، تجلی و خودآرایی محبوب را با تعبیر شانه کردن زلف به تصویر می‌کشد:

پیش اغیار آن پری‌رخ تا دوسنبل شانه کرد هر دو عالم را پریشان‌بردل دیوانه کرد
(اهلی شیرازی، ۱۳۴۴، غزل ۷۶۶)

سنایی معتقد است که معشوق با افشاندن موی بر رخسار تابناک خود، کفر درهم شده را پرده ایمان قرار می‌دهد:

چيست آن زلف بر آن روی پریشان کردن طرف گلزار به زیر کله پنهان کردن
زلف را شانه زدی باز چه رسم آوردی کفر درهم شده را پرده ایمان کردن
(سنایی، ۱۳۸۸، غزل ۲۸۶)

۲-۲. رمز هدایت و رحمت الهی

گاهی شانه وسیله‌ای می‌شود در دست معشوق تا با آن زلف هستی را زیر و رو کند و دل‌های عاشق مانده در پیچ و خم زلف را بیرون آورده؛ مشمول هدایت و رحمت بی‌منت‌های خود سازد. می‌توان گفت شانه رمز هدایت و رحمانیت الهی با عنبرافشانی از زلف است.

زلف دراز معشوق عطر خوش مشک و عنبر با خود دارد. «کثرات و تعینات اسما و صفات از روی کثرت و اخفا به زلف معطر معبر است چه تمامت موجودات از آثار و بوی خوش تجلیات اسما و صفات معطرند» (لاهیجی، ۱۳۸۳: ۴۹۲). بنابراین هرباری که محبوب شانه بر موی می‌رساند و بوی خوش عنبر پراکنده می‌شود، در عین اینکه عاشقان را مست و از خود بی‌خود می‌کند وسیله یا نشانه‌ای برای هدایت آن‌ها محسوب می‌شود. به‌طوری‌که هر عاشق صادقی با استشمام بوی خوش زلف یار، پا در راه می‌گذارد، راه‌گذر معشوق را با قدم صدق می‌پوید تا در نهایت دست در دامان زلف محبوب زند.

سلمان ساوجی معتقد است که غالیه باری باد صبا به خاطر آن است که معشوق زلف خود را با ناز و شور و شوق شانه کرده است:

موی را شانه زد آن ماه مگر از سر شور کاب پرچین و صبا غالیه بار است امشب
(ساوجی، ۱۳۸۹: ۶۸۳)

حافظ هم غالیه سایی باد و عنبربویی خاک را در نتیجه شانه ای می داند که معشوق بر زلف خود کشیده است:

مگر تو شانه زدی زلف عنبرافشان را که باد غالیه سایست و خاک عنبربوست
(حافظ، ۱۳۷۹، غزل ۵۵)

هدایت و رحمت الهی محدود و منحصر به فرد خاصی نیست بلکه طبق حدیث «سَبَقَتْ رَحْمَتِي عَلَى غَضَبِي» پروردگار عالمیان رحمت و هدایت خود را شامل تمام کائنات می کند. خداوند با شانه کشیدن به زلف هستی و پراکندن بوی عنبرین زلف، عاشقان و شیفتگان خود را در پی می کشاند و به این ترتیب مایه هدایت و راه یابی عاشقان دور افتاده از حریم یار می گردد. امیر خسرو گوید:

چو شانه کند زلف عنبرفشان را جهانی بوی عنبرین را بگیرد
(امیر خسرو، ۱۳۸۰، غزل ۱۰۱۴)

صائب معتقد است که معشوق با شانه کردن زلف خود لاله های داغدار بیابان را که نماد عاشق دلسوخته اند، متأثر می گرداند:

شانه چون بر زلف خود آن عنبرین مو می زند در بیابان داغ های لاله را بو می زند
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۳، غزل ۲۵۱۰)

بوی عنبرین زلف محبوب همان رحمت و هدایت الهی است که با شانه کشیدن محبوب تمام هستی را پر می کند. صائب گوید:

ناف غزال کاسه در یوزه می شود چون زلف مشک بار تو را شانه وا کند
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۲، غزل ۴۱۷۶)

خداوند فیض رحمت خود را با شانه زدن بر زلف عنبرآمیز به تمام هستی تسری می دهد. فروغی گوید:

شانه تا زد چین زلفش را به همراه صبا کاروان نافته چین است گویی نیست هست

(فروغی، ۱۳۷۶، غزل ۱۰۸)

وقتی معشوق زلف عنبرین خود را به وسیله شانه افشان و پریشان می کند، بوی خوش آن خاک و باد را هم معنبر می نماید. شاعر می گوید:

تا به شانه افشاندی زلف عنبرافشان را خاک عنبر آگین گشت باد عنبرافشان شد

(فروغی، ۱۳۷۶، غزل ۲۰۱)

زلف عنبر آگین یار با التفات به شانه آن را ختن سرمایه و خوشبوی و ارزشمند می سازد و این آرزوی هر رند عاشقی است که بویی از رحمت و هدایت الهی او را به سر منزل مقصود کشاند. بیدل می گوید:

شانه را اقبال گیسویت ختن سرمایه کرد وقت رندی خوش که با چاک جگر سودا کند

(بیدل، ۱۳۷۶، ج ۲: ۲۲۷)

شانه معشوق هر چه بیشتر در زلف غور نماید، دل های عاشق و مستعد بیشتری را از خم زلف بیرون خواهد کشید. صائب گوید:

شانه گر غور در آن زلف گره گیر کند تا قیامت دل بی تاب برون می آرد

(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غزل ۳۲۹۴)

از طرفی معشوق با شانه زدن زلف و بیرون ریختن دل های مدعیان دروغین، دل های عاشقان حقیقی و مهجور مانده را هم بیرون می کشد و مشمول رحمت و هدایت خود می کند. شاعر گوید:

که گه به ناز شانه کن آن زلف را مگر دل های دور مانده برون آید از خمی

(امیر خسرو، ۱۳۸۰: ۸۷۶)

۲-۳. رمز هدایت و حمایت الهی

خضر در سنت ادبی و دینی ما رمز هدایت گری است. اعتقاد بر این است که خضر پیامبری است که حیات جاویدان دارد راهنمای گم گشتگان بیابان ها و یاری دهنده نیازمندان و درماندگان است و هر کس از سر صدق و صفا او را بخواند، به یاری اش خواهد شتافت (میرشکری، ۱۳۸۲: ۴۲-۲۸). همچنین «صوفیان عقیده دارند که خضر به آدمیان در مقابل غرق شدگی و آتش سوزی، در مقابل حاکمان و شیاطین و در مقابل مارها و عقرب ها کمک می کند. پس خضر، شفیع کامل انسان هاست» (شوالیه، ۱۳۸۸، ج ۵: ۵۲۱-۵۲۲).

شانه رمز هدایت الهی است و به همین دلیل هم خضر راه تصوّر شده است. زیرا معشوق با شانه کشیدن، دل‌های دورمانده را از زلف بیرون می‌کشد و به سمت خود هدایت می‌کند. همان‌طور که خضر را مولای مسافران و مظهر مشیّت الهی دانسته‌اند (شوالیه، ۱۳۸۸، ج ۵: ۵۲۰)، شانه هم نقش خضر را دارد و مولا و راهنمای دل‌های عاشق مسافر زلف معشوق است. به این ترتیب شانه وسیله هدایت و حمایت الهی است. صائب می‌گوید:

نگردد اگر شانه خضر ره من دلم چون از آن زلف شبگون برآید
(صائب، ۱۳۸۷، ج ۴، غل ۴۵۱۸)

ازطرفی هم خضر و هم شانه با تاریکی در ارتباط‌اند. همان‌طور که خضر، در تاریکی به آب حیات دست یافت، شانه هم در تاریکی زلف است که راه عاشقان گم‌گشته در زلف یار را باز می‌کند و با طیّ طریق زلف و گره‌گشایی از زلف پریچ و خم محبوب، پرده از رخسار تابناک او کنار می‌زند و به آب حیات حقیقی نایل می‌شود.

۲-۴. ابزاری در مفهوم رمزی دلربایی و جفا

به دلیل غنای ذاتی معشوق، تنها عاشقان حقیقی و وارسته می‌توانند قدم در حریم بارگاه محبوب نهند. بنابراین معشوق میزان وفاداری و استقامت عاشقان را با انواع بلاها و سختی‌ها به بوته آزمایش می‌کشد. صورت ظاهر این درون‌مایه، با شانه کشیدن معشوق به زلف هستی نمود یافته است. دندانه‌های شانه معشوق همانند نیشتی بر رگ جان اسیران زلف که همان دل‌های عاشق است، فرومی‌آید. دل‌های عاشق صافی درد و رنج حاصل از نشتر شانه معشوق را به جان می‌خرند ولی دست از طلب برنمی‌دارند.

شاعر می‌خواهد تا معشوق زلفش را آهسته‌تر شانه کند تا خون دل عاشقان اسیر زلف از هر خمی جاری نشود. وی می‌گوید:

دل‌هاست در زلفت اگر شانه کنی آهسته‌تر زیرا نباید ناگهان خونی چکد از هر خمی
(امیرخسرو، ۱۳۸۰: ۸۶۸)

در بیت زیر نیز شاعر از مشاطه می‌خواهد تا با شانه کردن آهسته‌تر زخم دل‌های اسیر زلف یار را پاس دارد:

ای که می‌بافیش مو آهسته تر کن شانه را ریش دل‌ها را به جعد چون کمند او بین
(امیر خسرو، ۱۳۸۰: ۷۰۰)

درواقع شانه کردن معشوق به منظور آزرده دل عاشق، نوعی عشق ورزیدن و توجه به عاشق و
سنگش میزان عشق و علاقه و صبر و طاقت عاشقان است. در نتیجه تنها عاشقان واقعی دست از زلف
یار نمی‌کشند و از رحمت و هدایت او برخوردار می‌شوند. امیر خسرو گوید:

کم مبادش مویی ار چه زلف را بهر آزار دل من شانه کرد
(امیر خسرو، ۱۳۸۰: ۳۶۹)

فروغی معتقد است که شانه کشیدن محبوب به منظور خونین دل کردن عاشقان است:
از آن همیشه کشد شانه را به زلف مسلسل که خون کند دل دیوانگان سلسله خواهش
(فروغی، ۱۳۷۶: ۱۹۸)

شاعر هم معتقد است که شانه مجمع دل‌های عاشق را زیر و رو می‌کند و به هم می‌ریزد. رفعت
سمانی گوید:

برهم زدند مجمع دل‌های عاشقان باد صبا ز یک طرف و شانه یک طرف
(رفعت سمانی، بی‌تا، ۴۲)

نتیجه:

استفاده از بیان رمزی وسیله‌ای برای تبیین تجارب عرفانی حاصل از سیر در عالم معناست. به عبارت
دیگر ماهیت بیان‌ناپذیری حقایق عرفانی راه را برای ظهور رمز می‌گشاید. در ادبیات و شعر فارسی
معشوق آسمانی همواره با ویژگی‌های معشوق زمینی تصویر شده است. در ادبیات عرفانی از زلف
به کثرات عالم هستی تعبیر می‌شود و بدیهی است که شانه هم در ارتباط تنگاتنگ با زلف عالم
هستی بار معنایی رمزی و عرفانی به خود گرفته است. در این میان شانه رمزی دو سویه برای عاشق و
معشوق است. به طوری که یا رمزی از عاشق و دل اوست که با ویژگی‌ها و صفات مختلفی چون
گره‌گشایی، زخم‌پذیری، موی شکافی، دل‌شکستگی و خموشی درصدد کشف راز هستی است و یا
نسبتی شاعرانه با معشوق دارد و رمزی از جلوه‌گری، تجلیات افعالی و صفاتی او و مایه هدایت و
حمایت و رحمت الهی است.

کتاب‌نامه:

- اهلی شیرازی. (۱۳۴۴)، *کلیات اشعار*، به کوشش حامد ربّانی، تهران: کتابخانه سنایی.
- بارت، رولان. (۱۳۶۸)، *نقد تفسیری*، ترجمه محمد تقی غیائی، تهران: بزرگمهر.
- بیدل دهلوی. (۱۳۷۶)، *کلیات بیدل (۳ج)*، تصحیح اکبر بهداروند و پرویز عباسی داکانی، تهران: الهام.
- پورنامداریان، تقی. (۱۳۵۵)، «اسباب و صور ابهام در غزل‌های مولوی»، نامه فرهنگستان، سال دوم، شماره سوم، پاییز ۱۳۵۵، ص ۸۱.
- _____ (۱۳۹۱)، *رمز و داستان‌های رمزی در ادب فارسی*، چاپ هشتم، تهران: علمی و فرهنگی.
- ترینی قندهاری، نظام‌الدین. (۱۳۷۴)، *قواعد العرفا و آداب الشعرا*، به اهتمام احمد مجاهد، تهران: سروش.
- حافظ شیرازی، خواجه شمس‌الدین محمد. (۱۳۷۹)، *دیوان*، تصحیح رشید عیوضی، تهران: امیر کبیر.
- حزین لاهیجی، محمد علی بن ابی طالب. (۱۳۷۸)، *دیوان*، تصحیح ذبیح الله صاحبکار، نشر سایه.
- حسینی، سید رضا. (۱۳۸۷)، *مکتب‌های ادبی*، چاپ چهاردهم، تهران: نگاه.
- خواجه عبدالله انصاری. (۱۳۵۲)، *مجموعه رسائل*، به اهتمام محمد مشیری، تهران: بنیاد فرهنگ ایران.
- خوان ادواردو، سرلو. (۱۳۸۹)، *فرهنگ نمادها*، ترجمه مهرانگیز اوحدی، تهران: نشر دستان.
- دهلوی، امیر خسرو. (۱۳۸۰)، *دیوان*، با مقدمه محمد روشن، تهران: نگاه.
- رفعت سمنانی، حاج محمدصادق. (بی‌تا)، *دیوان*، به کوشش نوح، با مقدمه ذبیح الله صفا، تهران: چاپ مطبوعاتی نیکپو.
- روزبهان بقلی. (بی‌تا)، *شرح شطحیات*، تصحیح هانری کرین، تهران: انستیتو ایران و فرانسه.
- زرّین کوب، عبدالحسین. (۱۳۸۹)، *ارزش میراث صوفیه*، چاپ چهاردهم، تهران: امیر کبیر.
- ساوجی، سلمان. (۱۳۸۹)، *کلیات اشعار*، تصحیح عباسعلی وفایی، تهران: سخن.
- سجادی، جعفر. (۱۳۹۳)، *فرهنگ اصطلاحات و تعییرات عرفانی*، چاپ دهم، تهران: طهوری.

- سنایی غزنوی، ابوالمجد مجدود بن آدم. (۱۳۸۸)، دیوان، به اهتمام مدرّس رضوی، چاپ هفتم، تهران: سنایی.
- شاه نعمت‌الله ولی. (۱۳۸۲)، دیوان، تهران: نشر علم.
- شوالیه، ژان و آلن گریبان. (۱۳۸۸)، فرهنگ نمادها، ترجمه سودابه فضایی، چاپ سوم، تهران: جیحون.
- صائب تبریزی. (۱۳۸۷)، دیوان (۷ج). به کوشش محمد قهرمان، چاپ پنجم، تهران: علمی و فرهنگی.
- عین‌القضات همدانی. (۱۳۹۳)، تمهیدات، تصحیح عقیق عسیران، تهران: اساطیر.
- غزّالی، ابوحامد محمد. (۱۳۹۰)، کیمیای سعادت، به کوشش حسین خدیو جم، چاپ پانزدهم، تهران: علمی و فرهنگی.
- فروغی بسطامی. (۱۳۷۶)، دیوان، پژوهش حمیدرضا قلیچ‌خانی، تهران: روزنه.
- فولادی، علیرضا. (۱۳۸۷)، زبان عرفان، قم: فراگفت.
- فیض کاشانی، علامه ملا محمد حسین. (۱۳۷۱)، دیوان (۳ج)، تصحیح مصطفی فیض کاشانی، تهران: اسوه.
- قشیری، عبدالکریم بن هوازن. (۱۳۸۵)، رساله قشیریّه، ترجمه ابوعلی حسن بن احمد عثمانی، تصحیح بدیع‌الزمان فروزانفر، چاپ نهم، تهران: علمی و فرهنگی.
- قلی‌زاده، حیدر. (۱۳۸۳)، «زلف و تعابیر عارفانه و عاشقانه آن در شعر فارسی»، دانشکده ادبیات و علوم انسانی تبریز: پاییز ۱۳۸۳، شماره ۱۹۲، ۱۹۴-۱۴۹.
- _____، (۱۳۹۱)، «صراط مخلصین نقطه خاموشی عارف»، فصلنامه تخصصی مولوی‌پژوهی، سال ششم، شماره چهاردهم، پاییز و زمستان ۱۳۹۳. ۱۵۳-۱۲۳.
- کاشانی، عبدالرزاق. (۱۳۷۲)، اصطلاحات الصوفیه، ترجمه محمد خواجوی، تهران: مولی.
- کاشانی، عزالدین محمود. (۱۳۸۷)، مصباح‌الهدایه و مفتاح‌الکفایه، تصحیح عفت کرباسی و محمدرضا برزگر خالقی، چاپ سوم، تهران: زوار.
- لاهیجی، محمد. (۱۳۸۳)، شرح گلشن راز، تصحیح محمدرضا یرزگر خالقی و عفت کرباسی، چاپ پنجم، تهران: زوار.

- محتشم کاشانی، علی بن احمد. (۱۳۸۹)، کلیات محتشم کاشانی، تصحیح مصطفی فیض کاشانی، تهران: سوره مهر.
- مولوی، جلال الدین محمد. (۱۳۶۳)، کلیات شمس یا دیوان کبیر، تصحیح بدیع الزمان فروزانفر، چاپ سوم، تهران: امیر کبیر.
- میدی، رشیدالدین. (۱۳۷۶)، کشف الاسرار و علاه‌الابرار، به اهتمام علی اصغر حکمت، چاپ ششم، تهران: امیر کبیر.
- میرشکرایی، محمد. (۱۳۸۲)، «خضر در باورهای عامه»، مجله کتاب ماه. ش ۵۵ و ۵۶. ۴۲-۲۸.
- نسفی، عزیزالدین. (۱۳۹۰)، انسان کامل، تصحیح ماریژان موله، چاپ یازدهم، تهران: طهوری.
- نشاط اصفهانی. (۱۳۶۲)، دیوان، به کوشش حسین نخعی، چاپ دوم، تهران: شرق.
- نصر، سید حسن. (۱۳۸۲)، سه حکیم مسلمان، ترجمه احمد آرام، تهران: علمی و فرهنگی.
- نفری، محمد بن عبد الجبار. (۱۹۹۷م)، کتاب المواقف والمخاطبات، تصحیح آرثریو حنا اُبری، بیروت: دارالکتب العلمیه.
- همگر، مجدالدین. (۱۳۷۵)، دیوان، تصحیح احمد کرمی، تهران: انتشارات ما.